Harc minden szem gabonáért

A BÉKEARATÁS UTÁN

A cséplés, terménybegyűjtés hazafias kötelességének teljesítésére mozgósítanak a békebizottságok

Hogyan dolgozik a szegedi Táncsics-tszcs békebizottsága?

A békebizottságokra most a cséplés, begyűjtés idején különösen fontos feladatok hárulnak. A békearatás sikeres befejezésével most a terménybegyűjtés eredményes teljesítése a legdöntőbb tennivaló, mert minden szem beadott gabonával dolgozó parasztságunk a béketábor erejét növeli. Erre a harcra kell mozgósítaniok minden erőt a békebizottságoknak, különösen a dolgozó parasztság között, elsősorban pedig a termelőcsoportban dolgozó békebizottságoknak.

A kecskéstelepi Táncsics-tsz dolgozói megértették a békebizottságok működésének fontosságát.

Az aratás megkezdése előtt

szervezték meg békebizottságukat, amely legfontosabb feladatának az aratás idejében való megkezdését tekintette. A békebizottság tagjai nemcsak felvilágosító munkát végeztek, hanem a munkáknál is példát mutattak. A locsoló brigád — amely a konyhakertészetben végezte munkáját az aratás megkezdése előtt — az aratás ideje alatt a legjobb eredményt érte el. Süli István, Erdélyi Mihályné és Kálmán P. János békebizottsági tagok a legjobban dőlt — mintegy öt hold — búza vágását vállalták. Ezt a feladatot nemcsak, hogy idő előtt teljesítették, hanem a búzát csak fél százalékos szemveszteséggel aratták le.

A cséplésnél

is a békebizottsági tagok jártak az élen. Kivették részüket a pártszervezet irányításával a munka zavartalan menetének megszervezéséből. A cséplési idő alatt nem volt fennakadás a munkában. A cséplés elvégzése után gabonájukat rögtön a begyűjtési helyre vitték. Csak annyi gabonát tartottak vissza a magtárban, ami a vetőmagnak és fejadagnak szükséges.

A békebizottsági tagok megértették az aratás és a cséplés fontosságát, jól is végzik munkájukat, de annál szomorúbb, hogy éppen a bizottság vezetője: Faragó László elvtárs még most sem látta be a békebizottság munkájának jelentőségét. A tagságot magára hagyta akkor, amikor a legnagyobb szükség lett volna vezetői irányításra. Mindig azt hajtogatta: „Elvégzik ők maguk is a feladatot, minek kellek én oda".

Hiába kérte eddig a pártszervezet titkára és a tagság Faragó elvtársat, hogy látogassa a pártértekezleteket, termelési értekezleteket, hogy foglalkozzék többet a rábízott feladatokkal. A kérdés bedugott fülekre talált.

A Táncsics-tsz pártszervezetének ismételten fel kell hívnia a figyelmet a békebizottság vezetőjének munkájára.

Éles kritikát

gyakoroljon Faragó elvtárs mulasztásai felett. Maguk a békebizottsági tagok is segítsék elő, hogy minél jobban megjavuljon a munka s a Táncsics-termelőszövetkezet békebizottsága a cséplés, terménybegyűjtés és a többi most időszerű fontos mezőgazdasági munkák lelkiismeretes elvégzésére való mozgósítással lássa el azt a feladatot, amely rá békeharcunkban vár.

Cséplőgéptől a begyűjtőhelyre

HAJDÚNÉ VALÓRA VÁLTJA FOGADALMÁT

Tompa zúgással dolgozik a cséplőgép. Izmos munkáskezek emelik a dús kévéket az etetők elé. Hajdu Mihályné alsóvárosi dolgozó parasztasszony gabonáját csépelik. Ömlik a gabona a zsákokba, aztán kocsira rakják, hogy Hajduné rögtön a begyűjtési helyre vihesse. A kocsi lassan megtelik és Hajduné felül a kocsira, hogy gabonáját minél előbb a raktárba vigye.

Lassan halad a kocsi a szövetkezeti raktár felé. Utközben akad idő a beszélgetésre. Küzdelmes, nehéz, de

boldoggá vált élet

tárul fel annak nyomán.

— 1945 előtt földtelen, nincstelenek voltunk — meséli. Az egész család hol itt, hol ott dolgozott, ahol éppen munkaalkalom nyílt. Rengeteget dolgoztunk, de pénzt alig kaptunk a munkánkért. Kihasználtak a kulákok s amikor aratás ideje után részünket megkaptuk volna, minden szó nélkül levont belőle. Ha kérdezni mertük, hogy miért teszi, csak azt felelte: „nem jól dolgoztak és kész!"

— Igy éltünk mi egészen a felszabadulásig. 1945-ben megkaptuk a várvavárt földünket. Saját magunk láttunk a megműveléséhez, de akármennyit is dolgoztunk, valahogy sohasem sikerült a termés. Bár földünk elég kövér volt, rendszeresen műveltük, mégsem tudtunk elérni 7—8 mázsás átlagterméstl. Csak tavalytól kezdve javult meg a termésünk. Tavaly ugyanis már a gépállomással szántattuk a földet. Az idén már holdanként 12—13 mázsát is arattunk.

— Az aratás befejezése előtt

népnevelők jöttek

hozzánk és megmagyarázták a begyüjtés fontosságát. Felvilágosítottak arról, hogy minden szem gabonával a béke ügyét szolgálom. El is határoztam, hogy gabonámat mindjárt a cséplőgéptől viszem a begyüjtési helyre. Elhatároztam azt is, hogy beadási kötelezettségemen felül annyi gabonát adok az államnak, amennyit csak tudok. Én is jól járok azzal, hiszen így több pénzt kapok érte. Azon a pénzen pedig amit a gabonámért kapok, felfrissítem a gazdaságunkat. Veszek kaszát, kapát, kézikét.

Nagyot döccen a kocsi. A Bocskay-utca rázós kövezetére érkeztünk. Ebben az utcában van a földművesszövetkezet raktára. Néhányat fordul még a kerék s megállunk a becsület-táblával ékesített raktár előtt, amelyen

az élenjáró terménybeadók

neve olvasható. Fürge munkáskezek emelik le a búzával teli zsákokat. A mázsára rakják és máris felzúg az emelő, amely a gabonát a tárolóba viszi.

Hajduné boldogan veszi át a begyüjtési elismervényt. Siet vissza a cséplőgéphez, hogy minél előbb valóra váltsa a fogadalmát.

Juszt József sztahánovista művezető segítséget kapott a minisztertanácstól

A Szegedi Kenderfonógyár előfonó üzemrészének művezetője Juszt József. Jó munkájáért februárban sztahánovista oklevelet kapott. Jó szervező és irányító munkájának eredménye, hogy az ő üzemrésze éri el a legmagasabb termelési átlagot.

Itt ül az íróasztala mellett. Az előfonó- és kártológépek zaja beszűrődik a kis irodába. Az ablakon keresztül látni, amint kígyóznak a kenderszalagok a kannákba. A permetező vizet szitál a levegőbe, hogy frissítse és portalanítsa a forró levegőt. Nagy a hőség, de nem lehet észrevenni, hogy a dolgozók fáradtabban végeznék munkájukat, mert a termelési tábla grafikonja mindig feljebb halad. Büszke is erre Juszt József. Előtte nagy csomó karton. Elégedetten lapoz közöttük, nézegeti az Alkotmányunk tiszteletére tett felajánlásokat. Az üzemrészleg dolgozóinak 94 százaléka tett felajánlást augusztus 20-ra.

Nagy segítséget nyújtott

A kartonok mellett miniszterlanácsunk határozata fekszik. Az egyes szakaszok alá vannak húzva, ami bizonyítja, hogy figyelmesen átolvasták a művezetők jogairól és kötelességeiről szóló pontokat.

— Negyvennégy pont és minden benne van — mondja, átnézve újra az aláhúzott sorokat. — Nagy segítséget nyujtott a minisztertanács ezzel a határozattal munkánk továbbvitele és megjavítása terén. Most már tisztán áll előttünk, hogy mik a jogaink és mik a kötelességeink. Ezen keresztül megmutatta minisztertanácsunk az irányt, hogy a meglévő hiányosságokat a legrövidebb idő alatt kiküszöbölhessük.

— Itt van mindjárt az első pont. Az egyéni vezetést és felelősséget hangsúlyozta ki. Ez nálunk részben eddig is megvolt, de csak részben. A felelősség az mindig a miénk volt, de a vezetés, az nem egészen. Remélem, most majd ezen a vonalon is megkapjuk a támogatást az üzem vezetőitől.

A munkaidőnk nagyrészét sem tudjuk az üzem termelésének megjavítására fordítani. A sok adminisztratív és szervező munka időnk nagyrészét betölti. Volt olyan hét, hogy két-három napig az volt a dolgom, hogy a dolgozókat beszervezzem a különböző értekezletek és előadások tömeges látogatására. Hasonló a helyzet a többi üzemrészekben is. Például most indult be a dolgozóknak olcsó kávéval való ellátása. Belátom, nagyon fontos a dolgozók szempontjából, de valahogy másképp kellett volna megszervezni, mint ahogy azt az üzem vezetősége tette. Összehívott minket, művezetőket, megkaptuk az útmutatást. Beszéljünk a dolgozókkal, ki akar kávét rendelni és jelöljünk ki közülük valakit, aki majd minden nap szétosztja. Meg is csináltuk, de bizony ez egy-két óra, sőt több kiesést jelentett a napi munkánkból és ez bizony sokba kerül az üzemnek. Az ilyen dolgok szerintem az MNDSz vezetőinek és aktiváinak lenne a feladata.

Első feladat: a munkafegyelem megszilárdítása

— A tervek kidolgozásával is baj van. Ebben a munkában nem igen vontak be eddig egyikünket sem. Most is a harmadik negyedévből már egy fél hónap eltelt, de még mindig vannak az üzemrészben olyan gépek, melyekre nincs meg a tervelőirányzat. Igy nem tudjuk, hogy mennyit kell termelni ezeken a gépeken, hogy teljesíthessük a tervből rájuk eső részt.

— Vasárnap reggel egy kis értekezleten jöttünk össze a másik két műszak vezetőivel és az üzem vezetőivel. Megbeszéltük ezeket a hiányosságokat és azt is, mit tegyünk, hogy minél rövidebb idő alatt ki tudjuk küszöbölni azokat.

— Nagy feladat számunkra a munkafegyelem megszilárdítása és a munkamódszerátadás kiszélesítése. Üzemrészünkben sok az új fiatal munkás, akik még eddig nem dolgoztak üzemben és most kell nekik megszokniok a munkafegyelmet. Kétrendszeres munkamódszerátadó foglalkozik ezekkel a fiatal dolgozókkal is igyekszünk belőlük jó szakmunkásokat nevelni. A gyakorlati tanítás mellett már most előkészítjük az ősszel induló szaktanfolyamokat, hogy megfelelő elméleti oktatást is kapjanak.

Szaktudásunk továbbfejlesztése elengedhetetlenül szükséges

Helyes, hogy a mi szaktudásunk továbbfejlesztésére is felhívja minisztertanácsunk a figyelmünket, mert valóban csak úgy tudjuk jól végrehajtani azokat a nagy feladatokat, melyek ránk várnak ötéves tervünk során. A télen már működött ilyen műszaki továbbképző tanfolyam itt az üzemben, de sajnos nem sok sikerrel. Ezen a hibán is jó szervező munkával javítanunk kell, hogy az idén sikeresen működjenek a tanfolyamok is.

— A tanulás mellett a gépek jó kihasználására és karbantartására kell nagy gondot fordítanunk, mert csak úgy tudjuk a termelés állandó emelkedését biztosítani, ha jó gépeken végezhetik munkájukat a dolgozók. Ezt én is tudom jól. Ezért fontos a gépállások idejének állandó csökkentése. Eddig sikerült 12 százalékról 8 százalékra lecsökkenteni a gépállások idejét. De nem elégszem meg ezzel az eredménnyel, mert tudom, hogy minden 1 százalékos gépállás nagy kiesést jelent a termelésben. Alkotmányunk tiszteletére vállaltam, hogy az eddig elért legjobb eredményt, a 8 százalékot 6,5 százalékos álló időre csökkentem le. A gépek karbantartása úgy történik, hogy évenként minden gépet legalább egyszer teljesen szétszedünk. Ilyenkor a kopott alkatrészeket kicseréljük és kijavítjuk. Igy nem egyszer sikerült már megelőzni komoly géptöréseket...

Nyílik az ajtó, fiatal lány jön be, karján könyvekkel. Az előző napi termelési kimutatásokat ellenőrzi, hogy az üzem versenytábláira pontos eredmények kerüljenek. Az oszlopokon színes, illusztráló rajzok hívják fel a dolgozók figyelmét az anyagtakarékosság és selejtcsökkentés fontosságára. Ezekkel a rajzokkal is harcolnak a jobb anyagkihasználásért, a többtermelésért, ötéves tervünk sikeres teljesítéséért.

Tanácstagok beszámolói Szegeden

Szeged dolgozói érdeklődéssel kísérik tanácstagjaink beszámolóit. A beszámolókon alkalmuk nyílik a dolgozóknak arra, hogy megismerjék a tanács munkáját, ellenőrizzék, hogyan hajtják végre feladataikat a tanácstagok. Ezen a héten újabb beszámolókat tartanak a szegedi tanácstagok.

Ma délután 7 órakor a rókusi iskolában Benedek Károly, szombaton az Orion bőrgyár és a Pick szalámigyár dolgozói részére a Pick szalámigyár kulturtermében Nagy Géza, a rendőrség részére a rendőregyesület helyiségében fél 2-kor Hegedűs László, a dolgozó parasztok számára a székháti iskolában délután 6 órakor Bán Béla és ugyancsak délután 6 órakor a móravárosi iskolában Komócsin József tart beszámolót.

Szegedi fiatalok „a béke erődje" építkezésénél

Kimagasló munkateljesítményeket érnek el Dunapentelén a szegedi egyetemista és középiskolás brigádok

„Egy a jelszónk, a béke, harcba boldog jövőért megyünk..." száll az ének a szegedi nagyállomás váróterében. Egyetemista és középiskolás DISz-fiatalok lelkes csoportja énekel.

„Vajjon hová mennek ilyen jókedvűen?" — kérdik egymástól a váróteremben lévő utasok.

Földi elvtársból, a brigád egyik tagjából szinte kirobban a boldog válasz:

— Megyünk építeni a vasművet.

Reggel 6 óra. A fiatalok már beszálltak a vonatba, amely nemsokára elindul és viszi magával a DISz fiatalok egy boldog csoportját Dunapentele felé... Amikor elhagyták fővárosunkat, minden fiatal a vonat ablakai előtt szorongott. Mindegyikük elsőnek akarta a hatalmas építkezés távolból látszó körvonalait megpillantani.

Estére a boldog kis csoport megérkezett a dunapentelei vasútállomásra, ahol a már régebben ott dolgozó DISz-fiatalok

hurrázással, zászlólengetéssel

fogadták az újonnan érkező építőket. Izgatottan kérdezősködtek az újonnan jött fiatalok: milyen is az élet Pentelén, hogy megy a munka, igaz-e, amit az ellenség híresztel, hogy nem megfelelő az élelmiszerellátás.

A sok kérdésre maga Dunapentele adja meg a feleletet.

Az építkezés felé kitűnő betonút vezet. Az út két oldalán gyönyörű épületek, munkáslakások, kenyérgyár, ételgyár, népboltok, könyvtárak, majd egy széles erdősáv után a fiatalok szeme elé tárul a hatalmas arányú építkezés. A középiskolások és egyetemisták egyik ámulatból a másikba estek. Ilyet még sohasem láttak.

Már késő járt az idő, amikor megérkeztek szállásukra. Elfáradva, kimelegedve, rakták le csomagjaikat. Egyszercsak felhangzik a kiáltás:

Ifjúmunkások gyertek vacsorázni.

A tisztaságtól szinte ragyogó ebédlőben, hideg felvágott, gyümölcsöz, vaj és gyümölcs csillapította a hosszú utazásban elfáradt ifik éhségét.

Másnap, derűs, napfényes nyári reggelre ébredtek. Frissen felöltöztek, megreggeliztek, majd vidám nótaszóval elindultak munkahelyükre. A szegedi egyetemista és középiskolás fiatalok útközben leikesen fogadkoztak; megmutatják, hogy a fizikai munkában is megállják helyüket, nemcsak a tanulásban és jó munkateljesítményükkel ők is elősegítik a Vasmű időelőtti felépítését.

A munka befejeztével azonban kiderült, hogy nem egészen úgy ment a munka, ahogy kellett volna, mert a két főiskolás és az egy középiskolás brigád teljesítménye

alig haladta meg a 100 százalékot.

Az eredmény bebizonyította, hogy rossz munkamódszerrel, sok felesleges mozdulattal végezték munkájukat. Ezért a diákfiatalok este tapasztalatcserére ültek össze a sztahánovista „Partizán" ifjúmunkás-brigáddal. És másnap azok segítségével láttak a munkájukhoz. A tapasztalatcsere eredményeként a jogászbrigád 149 százalékot,

a vegyészek brigádja 184 százalékot,

a Radnóti-brigád pedig 154 százalékot ért el a tapasztalatcserét követő napon.

Este vidáman gyülekeztek a szegedi fiatalok. Izgatottan mesélték egymásnak, hogyan sikerült elérni a jó eredményeket. Vidám mozgalmi induló hangja szakította félbe a beszélgetést. A dunapentelei DISz-bizottság üdvözölte a jó munkát végző szegedieket.

Az egyetemisták és középiskolások a fizikai munka területén is megállták helyüket. Megfogadták, még jobban igyekeznek, még jobb munkát végeznek, hogy mielőbb felépülhessen a „a béke erődje" és hirdesse mindenkinek a magyar dolgozó nép boldog, felszabadult életét.

A jugoszláv dolgozók nyomora

Moszkva (TASzSz). A Szlavjanye című folyóiratban V. Kirszanov „A gyarmati rendszer járma alatt" címmel a jugoszláv dolgozók helyzetének további rosszabbodásáról ír.

A cikk megállapítja, hogy Jugoszláviában a törvény szerint egy szoptató anya mindössze napi 116 gramm kenyérre jogosult — a gyakorlatban azonban még ezt sem tudja megkapni.

Az élelmiszerüzletek üresek, sápadt, elcsigázott anyák órákon keresztül állanak sorba abban a reményben, hogy éhező gyermekeik számára egy darab kenyeret kaphatnak.

A Nemzetközi Vöröskereszt bizottsága, amely nemrégiben tanulmányozta a jugoszláviai helyzetet, megállapította, hogy Jugoszláviában az ipari munkások 70—80 százaléka tüdőbeteg.

A termelés háborús vágányokra való átállítása miatt a titoisták korlátozzák a tömegfogyasztási cikkeket előállító gyárak és üzemek termelését. A textil-, kötszövött áru és ruhagyárak nyersanyaghiány miatt fél kapacitással dolgoznak. Ennek következtében egyre növekszik a munkanélküliek serege.

A dolgozók súlyos helyzetét a belgrádi urak arra használják fel, hogy tovább fokozzák az amúgy is könyörtelen kizsákmányolást. A titoista üzemigazgatóknak joguk van arra, hogy saját belátásuk szerint adják ki az élelmiszerjegyeket. Ha az éhező munkásnak kevés az ereje ahhoz, hogy elvégezze a kijelölt termelési feladatokat, az igazgató önkényesen megfosztja az úgynevezett „biztosított jegyes élelmiszer"-től és ilymódon éhhalálra ítéli.

A belgrádi fasiszta banda Borba című lapja leplezetlen ingerültséggel támad az éhező jugoszláv polgárokra, mert sokan közülük segítségért mertek fordulni más országokban élő rokonaikhoz és ismerőseikhez.